

Sygn. akt III CSK 254/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa E. sp. z o.o. w W.

przeciwko P. w N.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej R. S.A. w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej interwenienta ubocznego oraz skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana P. w N. oraz interwenient uboczny po jego stronie R. S.A. z siedzibą w P. wnieśli skargi kasacyjne od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 marca 2016 r. oddalającego ich apelacje od wyroku Sądu Okręgowego w N. uwzględniającego powództwo o zapłatę części wynagrodzenia za roboty budowlane.

Wnioski o przyjęcie obu skarg kasacyjnych do rozpoznania zostały oparte na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Skarżący podnieśli, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie oceny, czy kwoty zatrzymane przez generalnego wykonawcę na podstawie umowy o roboty

budowlane na zabezpieczenie roszczeń z rękojmi i gwarancji są częścią wynagrodzenia na które rozciąga się solidarna odpowiedzialność inwestora określona w art. 647¹ § 5 k.c., czy też są kaucją gwarancyjną lub inną, zbliżoną konstrukcją prawną utworzoną przez strony na podstawie art. 353¹ k.c.

Skarżący wskazali też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ z Sąd Apelacyjny nie dokonał prawidłowej oceny skutków prawnych oświadczenia powódki o odstąpieniu od umowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W istocie problem sprowadza się do wykładni postanowień konkretnej umowy, zgodnej z dyrektywami określonymi zawartymi w art. 65 k.c. odnoszącymi się zarówno do wszystkich kategorii czynności prawnych (§ 1), jak i wyłącznie do umów (§ 2 k.c.), która ma znaczenie tylko pomiędzy stronami toczącymi spór i to bez względu na interpretację w innym procesie, z udziałem innych stron, tego samego wzorca umownego, którym posługuje się jedna za stron umowy o roboty budowlane. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie V CSK 204/10, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 lipca 2015 r. w sprawie V Ca 51/15, Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie I Ca 13/15).

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżący nie wykazali występowania w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.